

Sygn. akt VIII U 1506/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 sierpnia 2020 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	Sędzia SO Jolanta Łanowy - Klimek
Protokolant	Małgorzata Skirło

po rozpoznaniu w dniu 4 sierpnia 2020 r. w Gliwicach

sprawy A. D. (D.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania A. D.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 2 lipca 2019 r. **nr** (...) - (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, iż przyznaje odwołującemu prawo do przeliczenia podstawy wymiaru emerytury od dnia 1 czerwca 2019 r., na podstawie art. 110a ustawy o emeryturach i rentach z FUS;
2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. na rzecz odwołującego kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

(-) SSO Jolanta Łanowy - Klimek

Sygn. akt VIII U 1506/19

UZASADNIENIE

Decyzją z 2 lipca 2019 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu A. D. ponownego przeliczenia podstawy wymiaru emerytury na podstawie art. 110a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ponieważ nowo wyliczony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru na podstawie 20 lat kalendarzowych, w których ubezpieczony podlegał ubezpieczeniu, był niższy niż 250%.

W odwołaniu od powyższej decyzji ubezpieczony domagał się jej zmiany i przeliczenia emerytury w oparciu o art. 110a ustawy emerytalno-rentowej, a także wnosił o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Ubezpieczony wskazywał, że w latach 1969-1979 osiągał wyższe wynagrodzenie niż przyjęte do wyliczeń w zaskarżonej decyzji przez organ rentowy.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując stanowisko zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony A. D. urodził się (...)

Decyzją z 12 października 1990 r. przyznano ubezpieczonemu emeryturę górniczą od 14 września 1990 r. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury organ rentowy przyjął wynagrodzenie z lat 1985-1987. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 370,73%, i zgodnie z przepisami został ograniczony do 250%.

Ubezpieczony po nabyciu prawa do emerytury kontynuował zatrudnienie w KWK (...) do 18 października 1990 r.

W dniu 4 czerwca 2019 r. ubezpieczony wniósł o przeliczenie emerytury na podstawie art. 110a ustawy emerytalno-rentowej.

Zaskarżoną decyzją z 2 lipca 2019 r. (...) Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu ponownego przeliczenia podstawy wymiaru emerytury na podstawie art. 110a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Obliczony przez organ rentowy z 20 najkorzystniejszych lat z całego okresu zatrudnienia wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia wyniósł 211,33%. Do przeliczenia emerytury organ rentowy przyjął wynagrodzenia z lat 1965-1969, 1979-1990 na podstawie znajdujących się w aktach emerytalnych Rp-7, a za lata 1969-1979 wynagrodzenia minimalne.

W okresie od 15 września 1965 r. do 18 października 1990 r. ubezpieczony pracował w KWK (...) w G. na następujących stanowiskach:

- stażysty pod ziemią – od 15 września 1965 r. do 31 grudnia 1966 r.;
- dozorca oddziału urządzeń maszynowych pod ziemią – od 1 stycznia 1967 r. do 31 grudnia 1968 r.;
- sztygara zmianowego oddziału urządzeń wydobywczych i napraw szybowych pod ziemią – od 1 stycznia 1969 r. do 18 października 1990 r.

Ubezpieczony zawarł związek małżeński 8 czerwca 1968 r.

Na podstawie opinii biegłego z zakresu rent i emerytur J. C. z 2 marca 2020 r. (k.36-50) Sąd ustalił, że wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia ubezpieczonego przekracza 250%.

Biegły J. C. w opinii odtworzył miesięczne i roczne kwoty wynagrodzeń ubezpieczonego za lata 1969-1979 na podstawie akt sprawy, akt rentowych, a także obowiązujących w tym okresie ponadzakładowych i zakładowych przepisów oraz układów zbiorowych pracy. Biegły w wyliczanych wynagrodzeniach ujął tylko te składniki wynagrodzenia, które bezwzględnie przysługiwały ubezpieczonemu według przepisów branżowych w górnictwie z uwzględnieniem Karty Górnika i deputatu węglowego oraz dodatek za pracę w systemie trzymianowym. Obliczony przez biegłego wskaźnik wysokości podstawy wymiaru zgodnie z art. 110a z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, tj. lat 1967-1968, 1971, 1974-1990, wyniósł 256,31%.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o akta organu rentowego, akta osobowe ubezpieczonego z KWK (...), opinię biegłego z zakresu rent i emerytur J. C. z 2 marca 2020 r. (k.36-50).

Sąd ocenił zebrany materiał dowodowy jako kompletny i spójny, a poprzez to mogący stanowić podstawę ustaleń faktycznych w sprawie.

Ubezpieczony kwestionował opinię biegłego J. C. w zakresie nieuwzględnienia w odtwarzanych wynagrodzeniach z lat 1969-1979 dodatków za przepracowane co najmniej 2 niedziele w miesiącu.

Sąd nie uwzględnił zastrzeżeń ubezpieczonego, ponieważ wskaźnik wysokości podstawy wymiaru w sporządzonej opinii przekroczył 250%, zatem nie miało znaczenia doliczenie przy odtwarzanych wynagrodzeniach dodatku za przepracowane co najmniej 2 niedziele w miesiącu, ponieważ ewentualny wzrost wskaźnika wysokości podstawy wymiaru był irrelevantny w kontekście prawa do przeliczenia emerytury na podstawie art. 110a.

(...) Oddział w Z. w piśmie z 17 czerwca 2020 r. wniósł zastrzeżenia do opinii biegłego, podnosząc, że kwestionuje przyjęcie składników wynagrodzenia, co do których nie ma pewności czy i w jakiej wysokości przysługiwały, tj. dodatku za pracę w systemie trzymianowym, a nadto wskazał na niewielki błąd rachunkowy w wyliczeniach.

Sąd nie uwzględnił zastrzeżeń organu rentowego, albowiem powszechnie wiadomym jest, że górnicy w latach 60-tych i 70-tych pracowali w systemie 3#zmianowym. W zakresie zaś omyłki rachunkowej była ona niewielka i nieznacząca dla końcowych wyliczeń.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego zasługuje na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie bezsporne jest, że ubezpieczony od 14 września 1990 r. jest uprawniony do emerytury górniczej obliczonej w oparciu o wynagrodzenie lat 1985-1987, gdzie wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 370,73% i zgodnie z przepisami został ograniczony do 250%.

Przedmiotem sporu jest wysokość emerytury ubezpieczonego. Ubezpieczony złożył w dniu 4 czerwca 2019 r. wniosek o ponowne przeliczenie emerytury na podstawie art. 110a. ustawy o emeryturach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i zaskarżoną decyzją z 2 lipca 2019 r. ZUS odmówił mu przeliczenia podstawy wymiaru emerytury na tej podstawie, gdyż nowo wyliczony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru nie przekroczył 250%.

Sąd wskazuje, iż ustawą z dnia 5 marca 2015 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2015 r. poz. 552) wprowadzono z dniem 1 maja 2015 r. zmiany w przepisach ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych dodając m.in. art. 110a.

Zgodnie z treścią art. 110a ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wysokość emerytury oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15, z uwzględnieniem art. 110 ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w art. 15 ust. 5, jest wyższy niż 250%. Zgodnie z ust. 2 ustalenie wysokości emerytury zgodnie z ust. 1 może nastąpić tylko raz.

Należy podkreślić, że art. 110a znajduje zastosowanie do przeliczenia emerytur przyznanych na starych zasadach, tj. obliczonych w myśl art. 53 ustawy emerytalno-rentowej, gdzie bezpośredni wpływ na wysokość świadczenia ma kwota bazowa oraz wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia.

Bezspornie ubezpieczony pobiera emeryturę obliczoną na starych zasadach. Nadto po uzyskaniu prawa do emerytury kontynuował zatrudnienie i wskazał podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne przypadającą w części po przyznaniu świadczenia, gdzie wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w art. 15 ust. 5, jest wyższy niż 250%. Ostatecznie bowiem, obliczony przez biegłego J. C. w toku postępowania sądowego – w tym na podstawie dokumentacji osobowej ubezpieczonego i przepisów branżowych w górnictwie – wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia z 20 najkorzystniejszych lat kalendarzowych wybranych z

całego okresu zatrudnienia i przypadających w części po przyznaniu emerytury, tj. lat 1967-1968, 1971, 1974-1990, przekroczył 250%.

Sąd w całości podzielił wnioski biegłego J. C. przedstawione w opinii z 2 marca 2020 r., albowiem sporządzona przez niego opinia jest precyzyjna, szczegółowo umotywowana, zaś biegły do odtworzenia wynagrodzenia ubezpieczonego z okresu zatrudnienia w KWK (...) z lat 1969 – 1979 przyjął składniki wynagrodzenia wynikające z akt osobowych, akt emerytalnych ubezpieczonego oraz przepisów branżowych w górnictwie. Biegły w wyliczanych wynagrodzeniach ujął jedynie pewne składniki wynagrodzenia, czyli takie, które bezwzględnie przysługiwały ubezpieczonemu. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru obliczony przez biegłego wyniósł 256,31%.

Art. 110a ustawy, znajdzie zatem zastosowanie do ubezpieczonego, który spełnił wymagane w nim przesłanki.

Mając na uwadze powyższe, Sąd – na mocy (...) § 2 k.p.c. – zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu prawo do ponownego ustalenia wysokości emerytury przy zastosowaniu art. 110a ustawy o emeryturach i rentach z FUS od 1 czerwca 2019 r., tj. od miesiąca złożenia wniosku.

O kosztach zastępstwa procesowego Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. oraz § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018r., poz. 265).

(-) sędzia Jolanta Łanowy - Klimek